

være mig tilladt at oplyse, at Udvalget traadte sammen igaar Aftes Kl. 8 og først blev enigt Kl. henved 11, og den Bøe, at tilkalde nogen af de høitagtede Ministre, fremkom der ikke nogen Yttring om, og selv om der var fremkommet en saadan, troer jeg, at det vilde have været temmelig umuligt at see denne Tanke realiseret; men jeg erkjender tilfulde, at det havde været ønskeligt, at Udvalget, inden det tog sin Beslutning, havde havt Leilighed til at conferere med Ministrene. (Maadvig: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning!). For saavidt det dernæst af den høitagtede 1ste Landsstingsmand for 1ste Kreds (Andræ) er blevet ytret, at det var uheldigt, at idetmindste ikke alle Udvalgsmedlemmerne fra det ene Thing vare blevne fuldkommen enige, kan jeg, fra en vis Side betragtet, ogsaa gaae ind paa, at det er uheldigt; men naar jeg seer paa Grundlovsbestemmelsen i § 57, maa jeg dog virkelig komme til den Tanke, at det er Meningen med et saadant Fællesudvalg, at man skal komme hinanden imøde; kommer man derimod fra begge Sider aldeles bestemt paa: „dertil og ikke videre“, da er efter min Formenting en saadan Overenskomst aldeles umulig. Det vilde have været heldigere, om Grundlovsbestemmelsen i saa Fald havde lydt saaledes, at hvert Thing kun havde at sende een Repræsentant. Jeg tillader mig at anføre dette som et Forsvar for, at jeg er iblandt dem, som ikke have fastholdt, hvad Landsstinget havde vedtaget ved dets sidste Behandling af Sagen, aldeles uforandret. Naar jeg dernæst gaar over til selve den Bestemmelse, som Udvalgets Fleertal har foreslaaet, maa jeg idetmindste for mit Vedkommende forvare mig imod, at den deri nævnte Sum er taget ganske paa Slump. Ganske vist, den er ikke Resultatet af nogen grundig Overveelse, af nogen vidtløftig Drøftelse, — thi dertil havde vi ikke Leilighed, — men derfor er den dog ikke taget paa Slump. Vi have ogsaa her i Landsstinget vedtaget en Lønningsslov for Embeds- og Bestillingsmændene udenfor Ministerierne, hvor der findes en Paragraf, som omhandler Lønningerne for Overretsassessorerne og Criminalrets- og Politiretsassessorerne. Her bestemmes for disse Embedsmænd en Begyndelsesgage af 1,600 Rd. og en Slutningsgage af 2,400 Rd. Vi have

nu foreslaaet et Maximum af 2500 Rd.; dertil maa Ministeren gaae aldeles mindstfrænket. Jeg troer virkelig ikke, at Middelgagen for et Herredsfogedembede er større. Der er ganske vist enkelte større, der er flere saa store, at 2,500 Rd. vilde være en for lav fast Gage; men saa skal jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at der er mange, hvor en meget ringere Gage vil være tilstrækkelig. Der er Herredsfogedembeder, som kunne nøies med en Gage af 1,400 Rd., det vil sige i Nettoindtægt. Altsaa Middelgagen for Herredsfogedembederne troer jeg kunde ikke sættes højere end 2,500 Rd. Efter den Bestemmelse, som vi igaar Aftes bleve enige om, vil Ministeren have aldeles frie Hænder til at fastsætte Gager for de smaa og for Middel-Herredsfogedembederne, han vil have frie Hænder til at fastsætte de Comptoirholds- og Reisegodtgjørelser, der naturligviis skulle gives foruden Gagen, og er der noget enkelt Herredsfogedembede, for hvilket 2,500 Rd. ikke vil være nogen passende Gage, maa Ministeren naturligviis i et saadant Tilfælde foreslaae en forøget Gage gjennem Finantsloven. Saafremt Fleertallets Forslag vedtages af begge Thing, har Justitsministeren aldeles frie Hænder til at fastsætte de laveste og Middelgagerne for Herredsfogedembederne og ligeledes til at fastsætte Comptoirholds- og Reisegodtgjørelser. Han bliver kun nødt til at gaae den Vej, som han ifølge det af Folkethinget vedtagne Forslag er henviist til for de enkelte Tilfældes Vedkommende, hvor et stort Herredsfogedembede bliver ledigt. Forslaget forhindrer ganske vist ikke, at det ved et enkelt Embede kan blive nødvendigt, at fastsætte Gagen paany gjennem Finantsloven; men for det store Fleertal af disse Embeder har Ministeren frie Hænder, saa at jeg dog troer, at der er opnaaet Noget, naar Sagen sees fra den Side, hvorfra jeg idetmindste er gaaet ud, idet jeg stemte for Landsstingets Affattelse af Lovene. Jeg vil ikke sige, at det Resultat, som nu er opnaaet, er det heldigste eller det, som jeg, naar jeg havde Magt til at ordne Sagen, vilde sætte igjennem; men jeg troer, at naar de ærede Herrer huske paa, at det Hørv, vi fik, var at indtræde i et Fællesudvalg, i en Slags Forligscommission, som man jo kalder det, er dette